

[Poul Møller.]

for enhver til selv at øge sin velstand. Ved den samme omlægning vil man tillige lægge så meget bånd på forbruget, at tendensen til det stadige overforbrug — for en sådan tendens lever vi under — modvirkes væsentligt. Vi har i vort program skitseret, hvordan vi vil forhøje skattegrænsen for proportionalsskat til 30.000 kr. i skattepligtig indkomst, løfte bundgrænsen til 8.000 kr. for forsørgere, lempe på progressionen op til omkring 50.000 kr., sikre et ekstra fradrag for medhjælpende hustruer, samtidig med at sam-beskatningen ophæves, så selverhvervende, gifte kvinder betaler skat ikke i forhold til deres mænds indkomster, men efter en bedømmelse af deres egne økonomiske vilkår og forhold. Vi tror, at vi ved at begynde her vil gøre fremskridt af betydning for den enkelte, men sandelig også for den samlede økonomi.

Kan et sådant skattesystem og et smidigere arbejdsmarked ikke befri os fra de stadige inflationstendenser med overforbrug af fremmed valuta, ja, så må der andre midler til som f. eks. det at føre en egentlig overskudspolitik. Men vi vil ikke gøre dette til en permanent foranstaltning. Som sådan har vi et stærkt indtryk af, at dens virkninger udebliver, fordi livet indretter sig på denne højere beskatning. Lønninger og priser føres i overensstemmelse med overbeskatningen, og man er lige vidt; måske vil det endda medføre, at pengene tages fra den private opsparing og overføres til den offentlige, så rentetrykket yderligere stiger. Derfor må overskudspolitikken bruges med omtanke og anvendes som en hestekur, men ikke som en medicin, der indtaget daglig blot bliver til en vane.

Det forbrugsskattesystem, vi vil lægge mere og mere vægt på, må være af en sådan art, at det ikke slår den sociale balance i stykker. Vi kan ikke lægge øgede byrder på de svageste skuldre. Derfor må børnetilskuddene forhøjes i takt med denne omlægning, og derfor er vi imod at belaste befolkningen med en levnedsmiddelaftgift, som uvægerligt vil ramme de små. Jeg har derfor så forfærdelig svært ved at forstå, at man i det radikale venstre og også i socialdemokratiet kan overse fødevarer-afgiftens tunge vægt på de små hjem, og vi vil fortsat mene, at det er mere socialt

bevidst at undgå en sådan afgift end at indføre den.

For at bremse inflationen, som jo er blevet den største økonomiske svøbe i vor tid, er det nødvendigt at tilvejebringe en mere konkurrencemættet tilstand. Liberaliseringen af udenrigshandelen har i den henseende haft en overordentlig betydning, men også andre forhold må bringes i orden. Vi hilser derfor med tilfredshed udsigten til, at næringsloven snart kan ændres, således at den byder på mere konkurrence. Det kan imidlertid ikke kun være købmænd og detailhandlere, der må bøje sig for et sådant krav. Der må også skabes lige vilkår for konkurrencen imellem brugsforening og købmandsdrift, og her har det unægtelig knebet med regeringens og folketingets handlekraft. Vi håber, at det efter valget vil være muligt her i tinget at gennemføre skatteændringer, således at vi kan få fri konkurrence imellem privat og kooperativ virksomhed.

I boligbyggeriet har man med vilje givet afkald på alle de momenter, som kunne skabe en konkurrencetilstand til gavn for forbrugerne. Under den nuværende regering har man arbejdet sig dybere og dybere ind i en restriktionspolitik. Jeg er overbevist om, at de skiftende boligministre har gjort, hvad der stod i deres magt for at bekæmpe bolignoden. De har virkelig været flittige, men de har befundet sig i en tilstand, jeg ville kalde travl uvirksomhed, for de har ikke forstået selve grundlaget for at få erhvervslivet til selv at skaffe de fornødne boliger, som man har gjort det på snart sagt alle andre områder. Praktisk taget hvert eneste år i de sidste 11 år har boligministrene forandret byggeriets vilkår; nye restriktioner er ændret, og gamle er blevet hængende. Papirmængderne har hobet sig op i ministeriet, hvor ministrene residerede og troede, at der kom orden i kaos, hvis intet kunne bygges noget steds uden deres til-ladelse. Men det var en umenneskelig opgave, og man forloftede sig på den. Igennem de sidste 8 år har Danmark placeret sig som næstsidst med hensyn til at dække boligbehovet. Kun i Østrig er der opført færre lejligheder pr. 1.000 indbyggere end i Danmark, og boliginvesteringen nåede i 1963 ikke op på en højere andel af de faste bruttoinvesteringer end i årene 1951-55.